

Forfatter: Winther, Christian

Titel: Tredie Fragment

Citation: Winther, Christian: "Tredie Fragment", i Winther, Christian: *Poetiske Skrifter*, udg. af Oluf Friis , 1927-29, s. 77. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-winterchr02val-shoot-workid66153.pdf> (tilgået 24. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter

TREDIE FRAGMENT.

Det var en deilig Sommerdag,
Da Grimbart Grævling gik i Mag
Til Malpertus, for der at faae
De træge Timer til at gaee;
Thi siden Isegrim, den Slemme,
I Skamfuldhed sig maatte gjemme,
Og Reinke holdt sig stadig hjemme,
Var der ved Hoffet mere Fred,
Men og meer kongelig Kjedsomhed.
Alt havde Solen i sin Pragt
Dagsreisen halvt tilbagelagt,
Og der var Liv paa Mark, i Skov,
Da træet ved Borgens Port han stod
Og Klokken lystig klinge lod.
Man sagde ham, at Ræven sov;
Dog traadte han med sagte Fjed
Tæt hen til Vennens Hvilested.
Der laae han da med sure Miner
Bag sammentrukne Silkegardiner,
Med Tørklæd bundet om sit Hoved,
78 Og stønned mat: »Jeg har ei sovet.«
Da hvisked Grimbart: »Hvad er dette?
Vil Du ei snart dit Anker lette?«
»Ak!« svar ed Reinke, dybt han sukked,
Idet han sine Øine lukked,
»Jeg var i Aftes til et Gilde,
Hvor det kun gik mig meget ilde.
Ei Drik, - Du veed, jeg meget taaler, -
Ei Vinen til de hundred Skaaler
Har gjort mig, som Du seer, saa ussel,
At jeg med ikke ringe Blussel
Maa nævne Tømmermænd og - Andet,
Som piner mig nu reent forbandet!« -
»Hvad har da voldt Dig disse Qvaler?«
»Min Ven! det har de mange Taler.
Man faaer ei Lov ved sligt et Taffel
At bruge flink sin Kniv og Gaffel.
Knap er man sat i Mag ved Bordet,
Saa raabes: »Den og Den har Ordet!«
Saa reiser, til min store Skræk,
Fra Stolen sig hveranden Gjæk
Og krammer ud en Hoben Ptæk,
Der snart pathetisk høit sig hæver,
Snart langs ad Jorden jævnt sig væver;
Snart bydes humoristisk Vaas,
Som knap af Taleren selv forstaaes,
Mens Æ og Mæ og Hm og Stammen
Maae holde Vrøvlets Pjalter sammen.
Saaledes tænder mangen Gaas
Som Festens Lys sin Skillingspraas,
Der, skjøndt den nederdrægtig oser,
Dog tidt kan farve »grønne Hoser«.
- Hvor flout det var, blev det modtaget
79 Med Bifaldsskrig og Klap af Laget.
Som Hagl om Øret *mig* det slog
Og al min Madlyst reent forjog,
Og mens hver Taler vandt en Palme,
Fik jeg Migraine, Bugvrid, Qvalme.«

»Men«, vedblev Grimbart, »denne Fest,
Hvortil Du vel som Hædersgjæst
Indbudet var, siig, til hvis Ære
Var den?«

Da smiled Reinke: »Kjære!
Det Hele var en sand Misere.
Javist, som Hofmand og Poet
Var jeg da ogsaa bleven bedt.
Du kjender jo den sølle Fyr,
Vor Landsbysanger, *Murmeldyr*,
Der af og til forstod at more
Ret artigt baade Smaa og Store
Ved de smaa Viser, som han sang,
Imens hiin Bondedands han sprang,
Som jeg aflured ham og gjorde
Med den ved Hoffet stor Furore.
Han leved stille hen, alene,
Kom aldrig frem paa Verdens Scene;
Han havde, liig den onde Aand,
For Korset, hængt i vatret Baand,
En Dødsangst, naar det faldt ham ind,
Man vilde hænge det paa hans Skind.
Han saae kun med Respect den Stjerne,
Der funkler klart i Nattens Fjerne,
Men loe kun ad de Sølvsole,
Der straale paa saa mangen Kjole.
80 Man kunde rigtig bittert drille
Ham, naar man meente, Nobel vilde
Benaade ham med Navn af »Raad«
Og slige andre smukke Navne,
Som nu vi Kloge nødig savne.
Sligt stak hans Hjerte som en Braad
Og rørte ham til Harm og Graad,
Kort sagt, den Nar, han holdt ei af,
At Agt paa hans Person man gav.
Ei sandt, det er en daarlig Smag?
Thi det er dog en afgjort Sag,
»Det er saa smukt, paa Gaden naar man
Dem hører sige: See, der gaaer han!«*)
Hiin Romer har vel sagtens meent:
Naar man, som jeg, det har fortjent.
Ja, naar jeg færdes hist i Staden
Og gaaer beskedent hen ad Gaden,
Jeg hører stolt med frydfuld Bæven:
»Der gaaer Hans Excellence Ræven!««

»Men«, vedblev Grimbart, »Du fra Gildet,
Min Bedste! har Dig langt forvildet.«

»Bi,« sukked Reinke, »nu det kommer.
Ak, hvor det i mit Hoved trommer!
Saa fast det i min Tinding banker,
Jeg knap kan samle mine Tanker.
De Taler - naa! Men nu til Sagen!
Hr. Murmeldyr - igaar var Dagen -
Fik lagt en heel Deel Aar paa Bagen.

Den Stordaad havde han bedrevet,
At fjorten Lustra han opleved.
Saa stor Merite vel fortjente
En sær Belønning, som man meente.
Og af en Hob Gripominusser,
Men fremfor Alt af unge Russer,
Som aldrig før var kommet med

Til slig Commers og Lystighed,
Der danned sig en Comitee,
Som ham beredte Sorg og Vee.
En Hare, Spidsmuus og en Rotte
Som Deputerede nu maatte
Begive sig til Fjeldet ud
Og bringe ham det Hædersbud,
At hans Velyndere i Folket
Nu ønskede at faae ham tolket
Den Tak, de meente ham var skyldt
Nu, da Halvfjerds han havde fyldt.
Først stræbte han at gjøre klart
For dem, hvor ganske blot og bart
Det var for alle gode, sunde,
Forsvarlige og stærke Grunde
At ville hædre ham saalunde,
Og at han fandt det reent forbandet.
Han sagde dem blandt meget Andet:
»Den Lyra, som Apollo slaaer,
Tilbedes ei; men Guden faaer
Det Offer selv, han har fortjent.
Jeg var kun Gudens Instrument.
Giv ham den ham tilkommende Ære,
Mig er den altfor tung at bære.
Jeg fordrer derfor, lad mig være
I Fred for al Demonstration
82 Og Halen-frem af min Person,
Den kommer ikke Konsten ved.
Gaa altsaa bort og skaan min Fred!«
Da dette ikke hjalp ham Noget,
En Vending gjorde han i Sproget,
Blev vred og brølte barsk et Nei
Og viiste dem den næste Vei
Til Døren hen, ud fra hans Hule; -
Men, ak! det nytted ei en Smule.
Jeg var just hos ham, da de kom,
Og blev der, til han fik sin Dom.
Han faldt paa sine Knæer baade
Og bad »væmodeligt« om Naade,
Mens Vandet randt ham fra hans Øie;
Dog Skjebnen lod sig ikke bøie, -
Nei, ubønhørlig er jo Pareen,
Han *maatte* spille med i Farcen.
Hvis Du den Scene havde seet,
Du havde Dig fordærvet leet.
De putted ham i en Kareth,
Hvor han var stædt, det kan ei feile,
Som førtes han til Hjul og Steile,
Og følte sig omtrent saa godt,
Som Reisen gik til et Skafot.
I Byen blev han strax modtaget
Med Jubelskraal af hele Laget.
I deres Poter svang de Blus
Og brølte: »Vivat dominus,
Landsangeren, alpinus mus!«
Derpaa blev han ført ind i Salen,
Et Chor af smaa og store Grise
Ham peb en deilig Velkomstvise,
Og Bellin Væder bræged Talen.
83 Jeg fornemst var, og ved min Side
Fik Staklen Plads, kan Du vel vide.
Hr. Murmeldyr nu skulde takke;
Han bøiede sin stive Nakke
Og lavede sig til at snakke.
Og Snak det blev! Fortvivlet saae
Han sig omkring og - gik istaa.

Skjøndt jeg ham hvisket Lidt i Øret,
Befippet, kunde han ei høre't,
Tog for det Rette just det Gale,
Saa Sludder blev den ganske Tale.
Med en tvetydig Lyd han atter
Fik sat sig - under Hyl og Latter.
Det Hele blev saa komisk, Du!
Jeg griinte fast min Bug itu.
Til sidst man drak ham saa paa Pelsen,
At jeg er bange for hans Helsen;
Han er vel ikke vant til Andet
End Rødder, Nødder og Kildevandet.
Han tog for stærkt til Bacchi Gaver
Og blev kjørt hjem som et Cadaver.
Jeg er nu træt, og snart jeg tænker
At ligge fast i Søvnens Lænker.
Nu, Fætter Grimbart! let din Krop,
Gak hjem og skriv Skandalen op
Til Skræk og Varsel for de Mange,
Maaskee som ellers lod sig fange.«